08/11/2026

«Υπέρ της του κόσμου ζωής»: Επιμορφωτική διημερίδα Κατηχητών και Θεολόγων Εκπαιδευτικών στη Θεσσαλονίκη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλονίκης

Με ιδιαίτερη επιτυχία και με τη συμμετοχή 40 Ιερέων και 110 Κατηχητών των ενοριών της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, 75 Εκπαιδευτικών από Σχολεία ευρισκόμενα στα όρια της Ιεράς Μητροπόλεως και 25 φοιτητών θεολογίας πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 6 και το Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2026 η Επιμορφωτική Διημερίδα «Υπέρ της του κόσμου ζωής», στο Εκπαιδευτικό και Πολιτιστικό Ίδρυμα «Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς» της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Η Επιμορφωτική Διημερίδα επιχείρησε την πρόσληψη και αξιοποίηση του Συνοδικού κειμένου του Οικουμενικού Πατριαρχείου για το κοινωνικό ήθος της Ορθόδοξης Εκκλησίας και τα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας στο εκπαιδευτικό, πολιτιστικό και κατηχητικό έργο της Εκκλησίας.

Η Διημερίδα, στις εργασίες της οποίας παρευρέθηκε και τις δύο ημέρες ο Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος, Ηγούμενος της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής της Αγίας Αναστασίας, άρχισε με την εισαγωγική προσφώνηση του Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Φιλοθέου και ακολούθησαν οι χαιρετισμοί του Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής π. Αθανασίου Γκίκα, του Προέδρου του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ κ. Ηλία Ευαγγέλου, του Ομότιμου Καθηγητή του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας και Χριστιανικού Πολιτισμού ΑΠΘ κ. Θεόδωρου Γιάγκου και, τέλος, του Καθηγητή της Ελληνορθόδοξης Θεολογικής Σχολής Τιμίου Σταυρού και Διευθυντή του Οικουμενικού Ινστιτούτου Huffington π. Ιωάννη Χρυσαυγή. Τον συντονισμό ανέλαβε ο Αν. Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΕΚΠΑ κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου.

Στο πλαίσιο της Επιμορφωτικής Διημερίδας, το βράδυ της Παρασκευής 6 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε καλλιτεχνική και μουσική εκδήλωση στη μνήμη του καθηγητή Χρυσόστομου Σταμούλη με τη Μικτή Χορωδία «Φωνές» του Ι. Ναού Αγίας Βαρβάρας Θεσσαλονίκης υπό τη διεύθυνση του Κωνσταντίνου Δημηνάκη.

Το Πρόγραμμα της Επιμορφωτικής Διημερίδας περιλάμβανε δύο μέρη. Στο Α΄ μέρος πραγματοποιήθηκαν σύντομες εισηγήσεις από καθηγητές των Θεολογικών Σχολών Θεσσαλονίκης και Αθήνας για τους εξής άξονες του κειμένου «Υπέρ της του κόσμου ζωής»:

1. Ο κοινωνικός χαρακτήρας του Ορθόδοξου χριστιανικού ήθους (Χρήστος Τσιρώνης, Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ και Νίκη Παπαγεωργίου, Καθηγήτρια του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ)

2. Η Εκκλησία στη δημόσια σφαίρα (Ευαγγελία Αμοιρίδου, Καθηγήτρια του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ και Δημήτριος Μόσχος, Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ)

3. Η πορεία της ανθρώπινης ζωής (Κωνσταντίνος Κορναράκης, Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ και π. Βαρνάβας Γιάγκου, Ηγούμενος Ι.Μ. Αγίας Θεοδώρας, Υπεύθυνος Νεότητας της Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης)

4. Φτώχεια, πλούτος και δικαιοσύνη των πολιτών (Παναγιώτης Υφαντής, Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ και Τιμολέων Γαλάνης, Επίκ. Καθηγητής

του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ)

5. Πόλεμος, ειρήνη και βία (Θανάσης Παπαθανασίου, πρ. Καθηγητής της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Αθηνών και Αθανάσιος Στογιαννίδης, Αν. Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ)

6. Οικουμενικές σχέσεις και σχέσεις με άλλες θρησκείες (Στέλιος Τσομπανίδης, Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ και Αγγελική Ζιάκα, Καθηγητρια του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ)

7. Ορθοδοξία και ανθρώπινα δικαιώματα (Σταύρος Γιαγκάζογλου, Αν. Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ και Επίσκοπος Ανδίδων Ισίδωρος (Κάτσος), Επίκ. Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ)

8. Επιστήμη, τέχνη και φυσικό περιβάλλον (Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Αν. Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ, Μιλτιάδης Βάντσος, Καθηγητής του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας και Χριστιανικού Πολιτισμού ΑΠΘ, Κατερίνα Τσαλαμπούνη, Καθηγήτρια του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας και Χριστιανικού Πολιτισμού ΑΠΘ)

Το Β΄ μέρος περιλάμβανε Βιωματικά Εργαστήρια, τα οποία πραγματοποιήθηκαν με τη συμμετοχή Κατηχητών και Εκπαιδευτικών στο τέλος της δεύτερης ημέρας από Θεολόγους Εκπαιδευτικούς και Συμβούλους Εκπαίδευσης. Τα Βιωματικά αυτά Εργαστήρια ήταν τα εξής:

1.«Με τη στοργή και τη χαρά ή με τη βία και την απληστία;» | Ο κοινωνικός χαρακτήρας του Ορθόδοξου χριστιανικού ήθους (Θανάσης Νευροκοπλής, Θεολόγος, MTh Θεολογίας και Παναγιώτης Μπεζανάς, Θεολόγος εκπαιδευτικός)

2. «Από τις πλατείες του κόσμου στο Δείπνο της Βασιλείας» | Η Εκκλησία στη δημόσια σφαίρα (Γεώργιος Στριλιγκάς, Σύμβουλος Εκπαίδευσης Θεολόγων Κρήτης, MTh Θεολογίας και Αρσένιος Αρσενάκης, Θεολόγος, MTh Θεολογίας)

3. «Εγνώρισας μοι οδούς ζωής…(Ψαλμ.15,11) – Αναζητώντας νόημα στην ύπαρξη» | Η πορεία της ανθρώπινης ζωής (Μαρία Συργιάννη, Δρ. Θεολογίας, Σύμβουλος Εκπαίδευσης Θεολόγων Ανατ. Θεσσαλονίκης & Ν. Λέσβου και Στέλλα Μαυρονάνου, Θεολόγος)

4. «Μοιράζομαι, Συμμετέχω, Αλλάζω» | Φτώχεια, πλούτος και δικαιοσύνη των πολιτών (Ξανθή Αλμπανάκη, Δρ. Θεολογίας, Σύμβουλος Εκπαίδευσης Θεολόγων Δυτ. Θεσσαλονίκης, Ν. Χίου & Σάμου και Αναστασία Παπαθωμά, Δασκάλα, MTh Θεολογίας, Υποψήφια Διδάκτωρ Θεολογίας)

5. «Πως να ξεσφίγγεις τη γροθιά: Η τέχνη της καταλλαγής σ' έναν κόσμο συγκρούσεων και βίας» | Πόλεμος, ειρήνη και βία (Βάσω Γώγου, Θεολόγος-Φιλόλογος- Εικονογράφος και Απόστολος Μπάρλος, Θεολόγος, MTh Θεολογίας)

6. «Ο διάλογος ως δρόμος ειρήνης: Χριστιανική μαρτυρία και θρησκευτική ετερότητα» | Οικουμενικές σχέσεις και άλλες θρησκείες (Χρήστος Φραδέλλος, Θεολόγος Εκπαιδευτικός, MTh Θεολογίας και Νίκος Τσιρέβελος, Δρ. Θεολογίας, Διδάσκων (ΕΔΙΠ) Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ)

7. «Από το Εγώ στο Εμείς: Η ορθόδοξη ματιά στα ανθρώπινα δικαιώματα» | Ορθοδοξία και ανθρώπινα δικαιώματα (Σέβη Κωνσταντινίδου, Θεολόγος, Πολιτισμολόγος, Συγγραφέας, Msc Δημιουργικής Γραφής και Άννα Τοπαλίδου, Θεολόγος, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια Θεολογίας)

8. «Άγιος Νικόλαος Ορφανός. "Η ψυχή της πόλης" … εκεί όπου η ομορφιά της φύσης συναντά τη δημιουργικότητα του ανθρώπου…» | Τεχνολογία και Φυσικό περιβάλλον (Γρηγόρης Μαυροκωστίδης, Θεολόγος, MTh Θεολογίας, Δάσκαλος και Λίνα Βλέτση, Θεολόγος-Φιλόλογος, MTh Θεολογίας)

9. «Δικό μας το Δώρο, Δική μας η Ευθύνη. Από την κλιματική κρίση στο ήθος της συνευθύνης» | Τεχνολογία και Φυσικό περιβάλλον (π. Ευάγγελος Μαρκαντώνης, Δρ. Θεολογίας, Επιστ. Συνεργάτης Παιδαγωγικού Εργαστηρίου Θρησκευτικής Εκπαίδευσης Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ)

Τα Βιωματικά Εργαστήρια, αξιοποιώντας βιβλικά, πατερικά και θεολογικά κείμενα καθώς και βυζαντινές εικόνες, έργα τέχνης, λογοτεχνικά κείμενα και ποικίλα υλικά, προσέγγισαν βιωματικά το ζήτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης και της συμμετοχής στη χαρά της ζωής, τη μαρτυρία της Εκκλησίας στον δημόσιο χώρο, της αναζήτησης υπαρξιακού νοήματος στην πορεία της ζωής, το ζήτημα της καταλλαγής και της βίας, του οικουμενικού και διαθρησκειακού διαλόγου και της ειρήνης, των δικαιωμάτων του ανθρώπου, της τεχνολογίας και του φυσικού περιβάλλοντος μέσα από βιωματικές δράσεις και τεχνικές μάθησης, αναπτύσσοντας ομαδοσυνεργατικές δεξιότητες και εφαρμόσιμα εργαλεία για την ενοριακή κατήχηση αλλά και τη σχολική τάξη.

Στις εισηγήσεις και τα εργαστήρια τονίστηκαν, μεταξύ άλλων, ότι:

1. Η ορθόδοξη θεολογία προσεγγίζει με παρρησία μέσα από το επίσημο αυτό κείμενο του Οικουμενικού Πατριαρχείου τα κοινωνικά ζητήματα του καιρού μας, καθώς είναι σήμερα αναγκαία η διαμόρφωση ενός λόγου που εντάσσεται στα μέτρα της εποχής μας, απευθύνεται στον σύγχρονο άνθρωπο και μεταδίδει διαχρονικές αξίες με συγχρονικό λόγο. Η ίδια η συνείδηση της εκκλησιαστικής κοινότητας στο σύγχρονο κόσμο, η κατανόηση των εξελίξεων και των ζητημάτων στον κόσμο αυτό και η δημιουργική και μη-φοβική προσέγγιση των χαρακτηριστικών του αποτελούν μια ουσιαστική πρόσκληση ανάπτυξης του θεολογικού λόγου.

2. Η ορθόδοξη κοινωνική ταυτότητα: α) Πηγάζει από το «κατ' εικόνα» και την τριαδική κοινωνία αγάπης, β) Τρέφεται από το Ευχαριστιακό μυστήριο και καθαίρεται μέσω της ασκήσεως, γ) Αγωνίζεται για τη μεταμόρφωση του πτωτικού κόσμου, χωρίς να συμβιβάζεται με τις δομές της αδικίας, δ) Προεκτείνεται προφητικά και καθολικά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, αναγνωρίζοντας τον νόμο του Θεού στη συνείδηση κάθε ανθρώπου.

3. Η αξία της ζωής, της μαρτυρίας και της δράσης της Εκκλησίας στον δημόσιο χώρο, ο οποίος δεν της ανήκει, σύμφωνα με το Συνοδικό κείμενο του Πατριαρχείου, εκφράστηκε μέσα από τρία ιστορικά παραδείγματα προερχόμενα από αρχαία και βυζαντινά μοναστικά κείμενα για να καταδείξει ότι ακόμα και σε ένα χώρο θεωρούμενο κλειστό και παραδοσιακό η ζωή σε ένα κόσμο και μια πολιτική οργάνωση που δεν κυριαρχείται από τους Χριστιανούς όχι μόνο δεν εμποδίζει το έργο της Εκκλησίας αλλά και το προάγει αποφασιστικά διότι αναδεικνύει την ελευθερία ως κίνητρο ζωής και πολιτείας και αφήνει την τελική κρίση της κοινωνίας στον αναμενόμενο Ιησού Χριστό στα έσχατα της ιστορίας και σε κανένα άλλο.

4. Το Συνοδικό κείμενο συζητά μια σειρά κοινωνικών και ανθρωπολογικών ζητημάτων, όπως είναι η ασκητική της γονεϊκότητας, η κακοποίηση των παιδιών, το ζήτημα των εκτρώσεων, η ομοφυλοφιλία, το πρόβλημα των αυτόχειρων και της εξόδιας ακολουθίας για εκείνους, αλλά και η αναίτια παράταση της ζωής σε περιπτώσεις μη αναστρέψιμων καταστάσεων με αποτέλεσμα τον χωρίς λόγο βασανισμό ετοιμοθάνατων ασθενών. Το Συνοδικό αυτό καταδεικνύει επαρκώς και πειστικά ότι θα πρέπει να συζητήσουμε σοβαρά για ένα νέο ποιμαντικό παράδειγμα θεμελιωμένο στην εκκλησιολογία των συνόδων, ιδιάζον γνώριμα του οποίου θα είναι ο ποιμαντικός ρεαλισμός.

5. Στο Συνοδικό κείμενο του Οικουμενικού Πατριαρχείου γίνεται σαφής διάκριση ανάμεσα στην ελεημοσύνη και τη δικαιοσύνη. Η Εκκλησία καλείται να ασκεί κριτικό λόγο ακόμη και όταν αυτός ενοχλεί τους ισχυρούς, προσφέροντάς τους την ευκαιρία να επανεξετάσουν τις επιλογές τους και αποτρέποντας τον σκανδαλισμό των πιστών που βλέπουν την οικονομική ισχύ να εξαγοράζει εκκλησιαστική αναγνώριση.

6. Για να κερδίσουν οι άνθρωποι τη Βασιλεία τοῦ Θεού χρειάζεται μόνο να διακονήσουν τον Χριστό ως τον ελάχιστο αδελφό «επείνασα γαρ και εδώκατέ μοι φαγείν» (Ματθ. 25:34). Στο κείμενο οι συντάκτες τεκμηριώνουν συνεχώς τα γραφόμενα τους στην Αγία Γραφή, την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Κατανοούν την ιστορία με το τριμερές σχήμα: εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, της Καινής Διαθήκης και της Εκκλησίας. Η Θεία Λειτουργία που λαμβάνει χώρα κάτω από την εικόνα του Ένσαρκου Παντοκράτορα στον τρούλο των εκκλησιών συνεχίζεται με τον αγώνα του εκκλησιάσματος υπέρ του αγιασμού του κόσμου, εφόσον ο Ένσαρκος Παντοκράτορας έχει στην πραγματικότητα την ίδια σάρκα με τον ελάχιστο αδελφό στα πεζοδρόμια και τις πλατείες του δημόσιου χώρου. Η Εκκλησία οφείλει να υπερασπίζεται τους αδυνάτους αγωνιζόμενη εναντίον εκείνων που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των λίγων.

7. Τα κεφάλαια που προηγούνται της ενότητας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, φαίνεται να αποτελούν μια θεωρητική προεργασία πάνω στην έννοια της δικαιοσύνης ως διαχρονικού και πανανθρώπινου αιτήματος, ως φυσικοδικαιικού δηλαδή αιτήματος, από το οποίο πηγάζουν θεμελιώδη φυσικά δικαιώματα, ανεξαρτήτως του αν αυτά αναγνωρίζονται από το κοσμικό δίκαιο της νεωτερικότητας ή όχι. Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε το κείμενο «Υπέρ της του κόσμου ζωής» ανοίγει έναν γόνιμο διάλογο για τη σχέση δικαιωμάτων και Ορθόδοξης θεολογίας. Ατυχώς, τους ορίζοντες αυτούς επιχείρησε να αποκλείσει μια παρωχημένη πλέον αντίληψη του παρελθόντος, που ταύτιζε συλλήβδην την ηθική με τον ηθικισμό, αποπροσανατολίζοντας ίσως έτσι γενιές Ορθόδοξων θεολόγων.

8. Η Ορθόδοξη Εκκλησία τάσσεται αλληλέγγυα στην προστασία και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως, προκειμένου αυτά να αναγνωριστούν ως θεμελιώδη και αναπαλλοτρίωτα για κάθε άνθρωπο. Η θέση αυτή προκύπτει από τις Αποφάσεις της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου όπως τις εξειδίκευσε μάλιστα ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος στην ομιλία του στη Γερμανία το 2017. Προκύπτει, όμως, και από τον εν γένει διάλογο της Ορθόδοξης θεολογίας με τον πολιτισμό της νεωτερικότητας. Η θεολογική προσέγγιση του προσώπου, είναι μια καίρια και εμπνευσμένη απάντηση της Ορθόδοξης θεολογίας στις αγωνίες και τις

ελπίδες της εποχής μας. Σύμφωνα με τον π. Γεώργιο Φλωρόφσκυ «η έννοια του προσώπου καθ’ αυτήν υπήρξε ενδεχομένως η μεγαλύτερη συμβολή του Χριστιανισμού στη φιλοσοφία». Η σύγχρονη Ορθόδοξη θεολογία εργάστηκε από τα μέσα του 20ού αιώνα για τη θεολογική δικαίωση του προσώπου, της κοινωνίας και της ελευθερίας που συνεπάγεται η γόνιμη και επικαιροποιημένη ερμηνεία της Πατερικής σκέψης στην εποχή μας.

9. Το κοινωνικό ήθος της Ορθόδοξης Εκκλησίας αναδεικνύεται ως οικουμενικό, καθώς προάγει τον διαχριστιανικό και διαθρησκειακό διάλογο, τη συμφιλίωση, την ενότητα και τον σεβασμό στην ετερότητα. Παράλληλα, αφουγκράζεται τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, αγωνίες και προσδοκίες, καλώντας την Εκκλησία σε προφητική ευθύνη «υπέρ της του κόσμου ζωής». Η πραγμάτωση αυτού του οράματος προϋποθέτει τη μελέτη και την ουσιαστική συζήτηση του κειμένου σε όλα τα επίπεδα της ορθόδοξης εκκλησιαστικής ζωής.

10. Το Συνοδικό αυτό κείμενο αναδεικνύει μέσα από απτά παραδείγματα τη δυνατότητα συνεργασίας χριστιανών και πιστών άλλων θρησκειών, χωρίς απώλεια της ιδιαίτερης θρησκευτικής τους ταυτότητας. Οι κοινές δράσεις για την ειρήνη, την κοινωνική δικαιοσύνη, την προστασία της δημιουργίας και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια αναδεικνύονται σε ουσιαστική έκφραση της πίστης και προτάσσονται ως ευθύνη για την υπέρ του κόσμου ζωής.

11. Η επιστημονική γνώση δεν παρουσιάζεται ως απειλή για την πίστη, αλλά ως μια διαφορετική έκφραση της ανθρώπινης αναζήτησης της αλήθειας. Τονίζονται επίσης ο συλλογικός χαρακτήρας του επιστημονικού εγχειρήματος και εν γένει της σύγχρονης τεχνολογίας και η δυνατότητα περαιτέρω πνευματικής διάστασης που μπορεί να αποκτήσει ο επιστημονικός λόγος αλλά και ο σύγχρονος κόσμος και πολιτισμός.

12. Το κείμενο αποτιμά θετικά την πρόοδο της τεχνολογίας ως ευεργεσία για τον άνθρωπο, καθώς πολλές εφαρμογές της διευκολύνουν τη ζωή του ανθρώπου και ανοίγουν νέους δίαυλους επικοινωνίας και θετικής αλληλεπίδραση μεταξύ προσώπων και ναών, παράλληλα όμως επισημαίνει τους κινδύνους που ελλοχεύουν από την κακόβουλη χρήση και κατάχρησή τους. Τονίζεται, επίσης, η ανάγκη η Εκκλησία να ενημερώνεται διαρκώς για τις εξελίξεις της τεχνολογίας και να διαμορφώνει την ποιμαντική της δραστηριότητα αξιοποιώντας τις δυνατότητες της τεχνολογίας και αναδεικνύοντας τους κινδύνους της.

13. Η φροντίδα της δημιουργίας αποτελεί ουσιαστική έκφραση της χριστιανικής πίστης, συνδέοντας την ευχαριστιακή ζωή με την οικολογική ευθύνη και τη δικαιοσύνη. Με αφετηρία το «Υπέρ της του κόσμου ζωής», η κατήχηση καλείται να

καλλιεργήσει ένα ήθος έμπρακτης φροντίδας και δίκαιης συνύπαρξης με όλα τα δημιουργήματα, αναδεικνύοντας τη συμμετοχή ολόκληρης της κτίσης στην ελπίδα της σωτηρίας.

14. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε η Ορθοδοξία χρειάζεται να συναντήσει και να προσλάβει τον εμπερίστατο κόσμο μας. Εδώ και χρόνια υπάρχουν μεμονωμένες διακηρύξεις και σιωπηλές εκφράσεις που σαρκώνουν με προφητικό, ιεραποστολικό και συμπεριληπτικό τρόπο το κοινωνικό ήθος της Ορθόδοξης Παράδοσης ως επέκταση του ευχαριστιακού ήθους της Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο. Η σύγχρονη λειτουργική, ποιμαντική και κοινωνική διακονία της Ορθοδοξίας δεν μπορεί απλώς να κινείται στα όρια της παραδοσιακής φιλανθρωπίας, αλλά οφείλει να κινηθεί πέρα από την εκκοσμίκευση της νεωτερικότητας και με εμπνευσμένο και ιεραποστολικό τρόπο να «εγκοσμικεύσει» εκ νέου το Ευαγγέλιο στις συνθήκες του σύγχρονου κόσμου και πολιτισμού.

15. Το Συνοδικό αυτό κείμενο χρειάζεται να προσληφθεί γόνιμα και δημιουργικά από τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίας σε σχέση με τις ιδιαίτερες συνθήκες ζωής τους, να συζητηθεί περαιτέρω στις θεολογικές και εκκλησιαστικές σχολές, να αποτελέσει πλαίσιο της κατήχησης και ποιμαντικής διακονίας στις ενορίες και ασφαλώς να χρησιμοποιηθεί διευρυμένα στη θρησκευτική εκπαίδευση ιδιαίτερα στη χώρα μας, όπου κατά παράδοση το μάθημα των Θρησκευτικών αποτελεί τον κατεξοχήν γόνιμο τρόπο συνάντησης και διαλόγου της Ορθόδοξης θεολογίας με την κοινωνία και τον σύγχρονο κόσμο.

Η Διημερίδα ολοκληρώθηκε το μεσημέρι του Σαββάτου 7 Νοεμβρίου, μετά το πέρας των Βιωματικών Εργαστηρίων, με αναστοχαστική συζήτηση όλων των συμμετεχόντων σε ολομέλεια, στο Αμφιθέατρο του Εκπαιδευτικού και Πολιτιστικού Ιδρύματος «Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς» της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Την Επιστημονική και Οργανωτική Επιτροπή του Συνεδρίου αποτελούσαν ο Αν. Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΕΚΠΑ κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, ο Καθηγητής της Ελληνορθόδοξης Θεολογικής Σχολής Τιμίου Σταυρού π. Ιωάννης Χρυσαυγής, ο Δρ. Θεολογίας και Διδάσκων (ΕΔΙΠ) Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ κ. Νίκος Τσιρέβελος, η Δρ. Θεολογίας και Σύμβουλος Εκπαίδευσης Θεολόγων Ανατ. Θεσσαλονίκης & Ν. Λέσβου κ. Μαρία Συργιάννη, ο Διευθυντής Νεότητος της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης π. Βαρνάβας Γιάγκου και ο Διευθυντής του ΕΚΠΙ π. Χερουβεὶμ Τσίνογλου.

Την Διημερίδα έκλεισε ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος, ο οποίος ευχαρίστησε όσους συνέβαλαν στην οργάνωση και πραγματοποίησή της και τους 250 και πλέον συμμετέχοντες και ευχήθηκε το κείμενο αυτό, καρπός Συνοδικής

εργασίας, να βρει δημιουργική ανταπόκριση στο ποιμαντικό έργο της Εκκλησίας, να προσφέρει κατευθύνσεις για την κατήχηση και την ποιμαντική ζωή των ενοριών και να αξιοποιηθεί ευρύτερα στη μαρτυρία της Ορθόδοξης Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

